

BAJTÁRSI

LEVÉL

1954.VII.évf.12.sz.levél. 103.oldal. Bregenz,1954.december 10.

KARÁCSONYI LEVÉL.

Valamikor a Szent Estén ott álltunk az örsön a feldiszített karácsonyfa előtt. A szeretet ünnepe volt ez. Családi ünnep. S mint csendőr-családi ünnep, a bajtársi szeretet ünnepe is.

Szeretettel gondoltunk a portyázó bajtársainkra. Sajnálkozunk, hogy a hóban-fagyban nem jut nekik a családi szeretet melegéből és a karácsonyfa fényéből. Pedig dehogyan nem jutott. Ők a nagy magyar család békéjére vigyáztak! Ez a tudat eltöltötte az ő szívüket is szeretettel s nem érezték a hideget. Érezték a karácsonyfa fényénél ünneplő bajtársaik szeretetét. De az egész nemzet szeretetét is. Látták a betlehemi csillagot az égen, a Gyermeke-Jézus kegyelme áradt szívükre és járásuk biztos volt s egyébként komoly arcuk átszellemlült...

S ma?... Hol vannak a meleg karácsonyi örs-szobák? Hol vannak a portyázó járőrök? Hol vannak a karácsonyfa alatt ünneplő csendőrök?... Az egyik kényszermunkában robotol. A másik börtönben vagy internálótáborban szenved. A harmadik üzött vad saját honában. S a többi szabadföldön bár, de hontalanságban él. És legtöbbje övétől is elszakítva...

De a betlehemi csillag ma is ragyog! Mindannyiunkra! Fényénél együtt vagyunk! Mind! S az angyali szózat: "Dicsőség a magasságos mennyekben Istennek és a földön béke és az emberekhez jóakarát", áthatja mindannyiunk szívét.

Isten dicsőségétől egy pillanatra se tántorodtunk el, semmi féle megpróbáltatásunkban sem. A közbékét szolgáltuk minden ténykedésünkkel mindig. És drága véreink szolgálatában csak jó akarát vezérelt szüntelenül...

Édes anyanyelvünk más szövegezéssel is használja az angyali szózatot: "Dicsőség a magasságban Istennek és béke és a földön a jóakaratu embereknek..."

De nem lennénk magyar csendőrök, ha e két változatban nem a lényegét hátnánk és nem kívánnánk e szent napon, hogy minden hontalan csendőr, de minden hontalan magyar is, csak jóakaratu legyen többi sorstársa iránt, és a szeretet béke és a béke szeretete lakozzék minden egyes szívében, szavában, írásában a másik iránt!

S amikor szeretet Testületünket hontalanságunk 10. évében is eredetében akarjuk átmenteni, csakis édes magyar nemzetünk iránti jóakarát vezérel, mert erre kötelez intézményünk múltja, ezzel tartozunk vasfüggöny mögött sinylődő bajtársainknak... és népünk ebben a formában várja epedve hazatérésünket.

Senyvedő és szenvedő bajtársainkkal ugyanúgy egybeforrvá, mint egykor a karácsonyfa alattiak a szolgálatban levőkkel, együtt ünnepe-
lünk mi magyar csendőrök, vasfüggönyön innen, vasfüggönyön túl! Sze-
rényen. Szegényen. Egyikünk-másikunk talán csak egy sóhajtással...
S a betlehemi csillag árassza el fényével minden magyar csend-
őrnek ezt az útját!

DICSŐSÉG ISTENNEK, BÉKESÉG ÉS JO AKARAT MINDEN MAGYARNAK!

Szikulusz.

KÖVETLEK KRISZTUS!

Követlek Krisztus, nem számít az én.
Vakon hiszem, hogy eszméd győzni fog.
S minden dicsőség, hír és hatalom
A sorscsapások kerékén forog.

És ez a kerék soha meg nem áll.
Isten törvénye nem törölhető.
Mi embertől van, semmi sem örök.
Krisztus eszméje meg nem dönthető!

Tehetünk hozzá, el is vehetünk,
Az Ur törvénye változatlanul
Időtálló, iratlan és örök;
S mit ember alkot, mind a porba hull.

Követlek Krisztus, mert gondolatod
Világos, tisztá, ragyog mint a nap.
Te vagy az Ut, Igazság, Élet,
Az új világhoz Te vagy az alap.

Gondolatodnál nincsen még különb,
Jobbat meg nem szült az emberi agy.
A testvériség s emberszeretet,
Te fölfeszített Krisztus, csak Te vagy!

Eszméd győzni fog! Nő a sereged.
Milliók állnak zászlóid alatt.
Vetésed zöldel, kalászbá érik,
S a gonosz fölött diadalt arat!

Hajas Istv n.

AZ IGAZ EMBER PEDIG HITBŐL ÉL.

Lehetséges az, hogy a hit mértéke éppen az a nagy megterhelés,
amellyel a Ma nehezedik rá a szívekre. Oly világban élünk, amelyben
egyfelől a hitetlenséget látjuk egyetemesnek, másfelől a hívő bi-
zonságtévőket vagyunk hajlandók túlméretezni és égis magasztalni!

Mi tévők vagyunk? Nézzünk szédülten a hitetlenség szakadéka
felé? Mélyítsük el egymás hitetlenségét, hogy egymásba kapaszkodva
csak annál sebesebben zuhanjunk alá? Vagy pedig embereket isteni-
sünk csak azért, mert a hit különleges ajándékaival részeltette ö-
ket az Ur? És kétkedőn kérdezzük magunktól vajjon ezekben higgyünk-
é, mert magunk is emeltük őket Istenhez közelebbre? Vagy mentegem-
sük magunkat így: emberi öket Istenhez közelebbre? Vagy mentegem-
sük magunkat is lobogó fátklyának látni, és elfelejtkezni minden fé-
nyek végső forrásáról!

Hiszen, imé még Jézus is így szól: "Az én tudományom nem én-
tőlöm való, hanem attól, aki küldött engem". S Pál szava ez: "Munkál-
kodtam, de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme". És Kélvn
legszemélyesebb szava: "Egyedül Istené a dicsőség". De egy egészen
más életsíkből hangzik, és így csak annál mélysegsébben, őszinté-
ben Goethe szava: "Hiszen nem én teremtettem magamat".

Az igaz ember hitből él! Még pedig személyes hitéből. S azért szólja ezt nekünk most az Ige, mert annyira emberi dolog a példamutatók közvetítő segítségére áhitozni! Annnyira emberi dolog hitben erőtlonnek lenni, és az erőtlenségben emberi támasztékokat keresni! Nem lenne Istennek tetsző, ha be nem ismernők, hogy mennyit keressük egymagunkban a hitbéli erősödést, és milyen sokszor kell éppen ezért egymagunkat csalódva eltaszitanunk! Mennyi példája előttünk a meghasoklottásnak! És mennyit keressük egymásban a hitbéli támasztékokat, hogy egymás emberi nivóltában csalódva egymást taszítsuk el. Mennyi példája a kesorúségben vagy éppen gyűlöletben való együttélésnek vagy egymásmellettiségnek!

Dehát mit is tudnánk mások hitéből megragadni? Nem lenne-e nyomban szükségünk számszerű igazolásokra? Hogy vajjon hányan vannak még: kevesen-e vagy sokan? Nem keresnők-e nyomban a számok törvényét, hogy annak szolgáljunk? Nem kezdenők-e kutatni nyomban hívők cselekedetének gyökereit? És nem igyekeznők-e visszavezetni azokat nagyon is világi indítékokra? Vagy nem lenne-e a megcsodált és fölmagasztalt emberi cszeménykép a maga hitéleti módjaiban, formájában megint csak Törvény és szabály, kényszer vagy elviselhetetlen lelki szkéma?

Bizony a hit személyes hit! Ahogy a személyes én mindig személyesen kell meglássa magát a Törvény: a tizparancsolat tükrében, ugy részül személyesen a kegyelmi ajándékokban is. Ahogyan személyes felelőssége nem oldódik fel valamilyen meglőnyitő kollektivumban (a mindenki felelősségének elosztásában), ugyanugy meg nem kötheti és meg nem terheli más személyi érdemek dicsősége vagy áldozatosága sem!

Mert a hit szabad! És ez itt most nekünk fölszabadultságot jelent. "Ti szabadságra hivatottak atyámfiai..." kiáltja Pál apostol és így nyilvánvaló személyes hitbéli szabadságra is, nem pedig emberi áldozatoságok magasztalására és kultuszára. - Az Evangelium felsorolja az testamentum bizonyosságtevőit, de nem cselekedeteiket, nem is áldozatoságukat áldja meg, de személyes hitüket! - Mit áldozol, ha áldozol? Mit ajándékozol, ha ajándékozol? Miből segítesz, ha segítesz? Sőt, kitől való a Te hited? Kitől való a Te hitbéli szabadságod, hogy megnézheted magadat a Tizparancsolat, tehát a Törvény tükrében, és mégis megszabadulhatsz ottól az énedtől: Krisztusban! És vajjon megszabadultál-e? - Ez itten a kérdés.

Es ahogyan a személyes kérdések mindig személyesen törnek elő, tehát visszajukra nem fordíthatók, ugyanugy nincsen személyes érdem sem, amelyet Isten elfogadhatna más személyek érdekében. Hiszen ez Krisztus áldozatának tagadása lenne! A reformáció azért is adott, hogy e felismerés ne legyen csupán történeti emlék, de állandó, megújító és felújító személyes élmény, annak mindenemű személyes konzekvenciáival együtt.

A hit szabadsága az élet szabadsága, és ebben az életben is a látásmód szabadsága, tehát nyíltsága, tehát önállása, éppen azért is, mert minden életjelenséget, életnyilvánulást személyesen viszonyít a személyes Istenhez!

Es ezért nincsenek a hitnek, az élő hitnek emberi korlátoltóságai. A hit maga reformál! Es valljuk meg, mily sokan szorulunk rá a reformáltatásra, mi, kiknek hitélete hozzátapadt épület falakhoz, szervezeti méretekhez, teleszivódott az emberi kegyességnek sokszor elriasztó légkörével, s egyszerűen azonosult érzékeltes szemléletekkel! Mily sokat tekintünk emberi jó vagy emberi rossz példákra! Mily sokat bizonygatjuk emberi hitetlenségüket akkor, amikor hittestvéreink hitelenségére gyűjtögetjük az adatokat, sokszor csak azért, hogy saját hitetlenségünket próbálgassuk indokolgatni! Máskor meg hajlandók vagyunk az élő hitet is azonosítani a kegyeskedés köntösébe rejtözött hitetlenséggel! Es így mindig csak az ember és az ember: hol csak gonosznak, hol csak bálványnak!

De a személyes hit nindozok terhe alól fölszabadult, mert nem elriasztó vagy magasztalásra kínálkozó példák vannak előtte, hanem az élő hitben élő maga érzi magát Isten előtt Krisztusban közvetítettten- szabadon!

A hitnek e személyes fölszabadultsága lehet képeség a magyarság-szenlélet megújítására is, vagy mondjuk így reformációjára. Hiszen a hívő lélek szabadságában befoglaltatik szellemi látókörrének kitágultabb nivólta is. Éppen hitbéli önállása lehet lelki alapja a tisztább és szabadabb kitekintésnek. Nem na kezdődik ez nyilván, de mégsem lehet csupán történeti enlék ez sen.

Elesen kell különbséget tennünk magyar önszenlélet, és nem-magyar magyarságszenlélet között. Itt csak az önszenléletről legyen szó! Nyilván reformációs mozzanat különbség-tovés is, hiszen a magyarság ön-szenlélete éppen a legjellegzetesebb szellemiben volt igen sokszor brutálisan öszinte és kinevetlen önnagával szemben. De mert ilyen tudott lenni önnagával szemben, föl tudott szabadulni saját és sajátos hivatása-rendeltetése felismerésére is.

Hogy az ilyen felismerés a hivatás tekintetében egyöntetű nem lehetett, az éppen a magyarság jellegzetes sajátosságáiból való, amelyek között a legszenbetűnőbb a személyes önállásra való törekvés! Áldás-e ez vagy átok? - A személyes hit fölszabadultságában nyilván csak áldás lehet, mert lehetőséget nyit meg, a melyek jellegzetes alaptermészetének megfelelve megadják lelki-szemléti életének irányt is.

Mondjuk csak így, aki személyes szabadságában közeledhetik Istenhez, aki csak Isten szuverenitásának hatalmában érzi szabadon magát, annak gondolatai tisztán és szabadon találnak vissza Teremtőjéhez, mert szélesebb távlatokat járva sen kötelezi ol magát sen elbitéletek, sen mulékony emberi dicsőség korlátozó, megkötő igájával.

Az igaz ember hitből él!

Az Isten szüntelenül reformál ebben az Igében is. Tisztogatja az utat előttünk, és azt, a melyik Hozzája vezet. Keserveink és csalódásaink, sirásaink és sebeink újra és újra megtántorítanak, nélkül súlyosabbak, csak annál elenibb erővel, és annál szörényesebben. Mit is adhatnánk hát egymásnak: könnyet, keserűséget, kétségeket? Mit is kaphatnánk egymástól: dühödt szívekhat vagy erőtelen vigasztalást! Hiszen már örvendezni sen merünk, mert az újabb zuhanások Réne a tegnapiokból elriaszt! Nem hiszünk egymásban, mert azt hisszük, hogy egymásban kell hinnünk. Nem hiszünk magunkban, mert azt hisszük, hogy magunkban kell hinnünk! Nem hiszünk áldozatainkban, mert azt hisszük, hogy áldozatainkban kell hinnünk! Nem hiszünk magunkszülte bálványainkban, mert azt hisszük, hogy vágyainkban kell hinnünk! Nem hiszünk a nagy lelki összefogások valóságában, mert azt hisszük, hogy a sebek, a könnyek, a csalódások, a közös érdekek elégségesek a lelkek egybeforrasztatására. Mert azt hisszük, hogy érdemeink, képeségeink a magunkéi, amelyeket összeadva hatalmas számszerzőségek, ropant mennyiségek jöhetnek létre! - Bizony magunkban hiszünk: hitetlenül! És keserűn számlálgatjuk súlyos ítélő szavainkat, hogy valamilyen módon a nagy számok törvényének mégiscsak hódolhasunk!

Személyes Isten hitéből él az igaz. És mily sok szabad ördöge és kétségessége van ennek! Mily hatalmas erő lehet, erőt venni mindenfajta ön-érdemenek, hiedelmeken, sejtelmeken, jóslatokon, a mely tünein semmi másért nem, csak az egyetlen szuverenitásért: az Istenért!

-.-

"Hit nélkül nem fogunk kivezető utat találni abból a kaoszából, amely ma a világon uralkodik."
"A hit na a legerősebb várunk. Ereje az egyedüli, mely átszegteti egy ilyen nehéz korban."

gr. Teleki Pál.

KARÁCSONY A BARAKBAN.

Patkó Péter is olyan földhöz-ragadt szegény zsellér volt, akiről szintén el lehetett mondani, hátán háza, kebelén kenyere. Az az semmije sen volt más, mint a kemény munkát végző két izmos karja. De azokat Patkó Péter oly szorgalmasan használta, hogy munkája után rendes megélhetést tudott biztosítani nemcsak magának, hanem családjának is. Mert az is volt. Sőt, ha a gyermekáldást mint vagyont könyveljük el, talá vagyosnak is mondhatnók, ha nem is éppen gazdagnak. Mert 4 gyermekkel áldotta meg az Ég, ajándékozta meg Őrse asszony. Non volt itt zokszó, Őrse is azt szokta mondani, ha az Isten nyulat teremtett, bokrot is ad mögéje. Volt is mindig mit adni az orgonásipokként az asztal körül álló csemetéknek. Péter meg akkor volt a legboldogabb, ha munkájából hazatérőben, a fehér vászon kenyértarisznyából a gyermekek között oszthatta szét a nadárlátta kenyeret. Jobb volt az mindennél, az kakastojjell lett külön sütve...

De jött a "felszabadulás". Közöledett a felszabadító hadsereg. Péter egy reggel azzal a gondlattal ébredt, ő és családja nem marad ott. Hamarosan össze is csomagolták a kis motyót és a nyugatra menekülők vége-láthatatlan folyójába bódították őket is. Sodorta őket is az ár. Tovább, tovább, Nyugatra. Keserves volt a menet 4 apró gyermekkel... De mindig akadt jószívu valaki, kihol felvette a családát, hol meg élelelennel látta el őket. Péter csak azt kérdezgette, mikor jutnak már olyan területre, ahol neszse az orosz, ahol már dolgozni is lehet. Sokáig tartott, de előrkeztek. Igaz, hogy nem annyira az orosz mossa-ségból kerültek ki, mint inkább egy barak-táborfedél volt a fejük felett és munkaalalom kínálkozott Péter számára. Szorgalma itt sen csökkent és rövidesen igen megbecsült munkása lett a közeli fűrésztelcnek. Kerestetéből negint sok mindenre jutott, ha nem is úgy, mint otthon, azelőtt, de nem éheztek és hol innét, hol onnét néni kis szeretet-ádom y is igyekezett betömni a hiányzó réseket.

A barak lakói, amikor kissé összeismerkedtek, elmondták egymásnak előbbi életüket. Pétertől kezdőzgette egyik-másik, miért is jött el, miért hozta el az asszonyát, gyermekeit?

Péter szemében ilyenkor talán jobban lobogott a tűz, talán arcizma is megrándult, az izmos karja ökölbe szorult és csak annyit mondott:

-Munkán után mindenütt megélünk, míg haza tudunk menni. Fele-séget nem hagyhattam azok prédájának, becstelenségre. Gyermekeimet meg nagyarnak akarom nevelni, Isten félelben, hazaszeretben, nem istentelen pogánynak. És csak a szegénységet hagyhattam volna otthon, de az meg ide is elkerült. -

Péter ezen kijelentésére azután rendesen csend következett, mert erre szólni, okosan szólni, bajos lenne.

A szemben lévő barak ütött-kopott, viharvert egyik szobájában huzódott meg Köteles Kálnán feleségével. Az egész tábor Kálnán Bácsija, Piroska Nénije. Róluk senki nem tudta, kik voltak, csak azt, hogy öregek és mindenütt ott voltak, ahol segíteni kellett, jó szóval, tanáccsal, gyermekek felügyelésével stb. Lakásuk, ha ugyan annak nevezhető, éppen szemben volt Patkókéval. Kálnán bácsi az ablakból nézte, figyelte a Patkó csemetéket, azok viszont második otthon találtak Piroska Néninél. Mily szeretettel osztották meg kovás falatjukat is a kicsikékkel... Az édességfélét meg szájuktól vontak el, hogy Petinek, Palkónak, a kicsi Erzsikének és Panninak is jusson.

Kálnán Bácsi ezernester volt a gyermekjátékok megjavításában. Jól menő bogvár műhely előtt sem állott annyi törött szekér, karika, targonca meg falovacska, mint itt. Reggeltől estig javította, Piroska Néni meg a babákat gyártotta, rongyból. Felöltöztette őket. Természetesen a sok kis üzletfél bőven foglalkoztatta a jószívu öreget, mert hol a kerék törött el, hol a baba szoknyája szakadt el, vagy

veszett el a babafökötté. És nekik a legnagyobb boldogságuk az volt, ha maguk körül minél több öröntől kipirult arcu gyermeket láttak. A kis haszontalanok serege hamarosan kitanulta az öregek önégyességét.

A háziipar ezen fajtája közül Kálmán Bácsi is, Piroska Néni is sokfelét ismert és ott a baraktáborhoz nem neszso fekvő városka üzleteiben keresettek voltak az ő közül alól kikérült apróságek. Maguk csekélységgel beérték. A keresetük nagyobbik felét az ő véden-
ceik, kedvenceik között osztották szét csokoládé, neg egyéb édesség
fornájában.

Évek multak, de már csendes öröklődésben. Közben még a Patrő család is megszaporodott. Hogy Piroska Néni tartotta a kis pogányok-
kat a keresztvív alá, talán mondani is felesleges. Sőt azt is nehéz lenne megmondani, hány kereszt-gyermekük akadt.

Péter már előmunkás volt, gyakorlati tudásban, szakismeretben már verte azokat is, akik az erdő fái között születtek és nőttek fel. Az 19.-ik év tele hosszúnak és szokatlanul zordnak ígérkezett. Dolgozni mégis kellett, mert a sok kicsi éhes száj a hidegben sem fagyott be.

Az összefagyott rönköket nehezen lehetett mozgatni. A sok beszéd helyett Péter is fejszét ragadott, hogy a munka meg ne álljon. A rakásból egy nagy rönk hirtelen oly irammal szaladt le, amely elől kitérni nehéz volt. Péterem átszaladt, de jaj... mozdulatlanul maradt a havon és csak egy keskeny vörös csik és a sok darabra zúzott koponya árulta el Patrő Péter szomorú sorsát.

A baleseti biztosítás illetőke közel senkét sem ért fel azzal, amit Péter szorgalma, becsületessége, megbízhatósága juttatott a családnak. Eppen csak annyi volt az, hogy éhezni és koldulni nem lényeszerültek.

-A karácsony is közeledik, de nemhogy a gyermekeknek játékra, édességre jutna, még élelemre sem jut sok. Röhatat is pótolni, ke-
vés. Csak az lesz majd, amit a Caritas és ismeretlen jöttevők nyujt-
nak, - panaszokdott őrzse asszony hol Piri Néniének, hol Kálmán Bácsi-
nak.

-Ugy még sohasem volt, hogy valahogy ne lett volna, - dörmög-
te Kálmán Bácsi a bajusza alatt és elhatározta, hogy Petitől vagy Erzsikétől megtudja a szívük óhaját. Nem is kellett erre sokáig vár-
ni, mert alig, hogy őrzse asszony eltávozott tőlük, a Patrő család a-
praja vonult át Piri Néniéhez körülnézni egy kis édesség irányában.

-No Peti jó voltál-e? Szorgalmasan tanultál-e? Imádkoztál is? Mert az angyalok már járnak nál és mindent feljegyeznek! -
Peti pajkos kis pillantással tekintett Kálmán Bácsira. Tudta, itt igazat kell mondani, mert Kálmán Bácsi mindennek utána néz.

-Dicsőretet kaptam a Tanítónéitől is, meg a Tisztelendő Úrtól is. Jó is voltan, de a Kormos Miskát mégis megcibáltan, mert kinevetett. -

-Ez nem volt szép tőled, mert Miska kisebb, mint Te és bizto-
san Te is nevetél már Miskán. Es irtál-e már a Jézusának, hogy mit hozzon?

-Nem irtan, mert Édesanyán azt mondta, most ni igen szegények vagyunk és nekünk nem hoz semmit. -

-Azért csak írj Peti. De még na. De ird meg azt is, mit hoz-
zon Erzsiké, Falónak, Panninak, Miskának. A levelet meg tedd ki az ajtó elé. -

A korai sötétedésben a gyermekek is elviharoztak. Kálmán bácsi meg elfoglalta leshelyét az ablaknál, ahonnan oda láthatott Patrőkök ajtajához.

Mikor a gyerekek lefektetésének ideje közeledett, hirtelen kinyílt a barak ajtaja és egy kis levélke lett elhelyezve az ajtó előtt.

Kálmán Bácsi szeme könnyes lett az örömtől és a visszaemlékezéstől. Mikor aztán elcsendesedett minden a barakok környékén, ki- osont és megkereste Peti Jézuskához írt levelét.

Petika aranyos diót, meg cukrot kért, meg kis lovat szokérral. Meg hajásabát, amelyik alszik is, labdát gummiból, de cipőt is! Kit ennek, kit annak.

Kálmán Bácsi Piri Nénivel olvasta a levelet.

-Minden neglesz, ugy-e Piroskán?-

-Meg Kálmán, még több is. Ha úgy koplaljuk is meg, ha előle- got kérünk is a munkánkra. De neglesz!

Hisz nekünk öregelnék úgy is csak ezek a kis magyarok a bol- dogságunk, örömünk. És sokkal nagyobb öröm adni, jó szívvvel, mint kap- ni, mert az utóbbinak igen sokszor keserű a mellékeze. Ha mástól nem, hát a visszaemlékezéstől...-

-És mi nem is csinálunk mást, mint amint tettünk éveken át, odahaza, akkor, amikor még ténylegesen szolgáltam és az őrsparancs- nokoktól tudtam meg, melyik községben, kik a legelesettebbek, kik szo- rulnak legjobban támogatásra. Szerény ajándékainkat mindig úgy he- lyezettük el, hogy az ajándékozó nevét soha, senki sem tudta meg. Még a csendőreim sen...-

Most is így lesz!-

A barak tábor karácsonyi ünnepélyére összegyűlt a tábor ap- raja-nagyja a nagy teremben. Különösen az apróságok voltak nagy iz- galomban, mert ha otthon nem is, de itt a közös karácsonyfa alatt, a jószívek gondoskodása folytán mindenkinek jut valami a kis Jézus- ka ajándékaiból. Egy kis édesség, meg még talán néhány játékszer is.

Piroska Néni szerényen az utolsó sorok egyikében foglalt helyet, dühnyögve korholta a valamikézt késő Kálmán Bácsit.

-Hát persze egy kicsit megkéstem, mert be kellett csukni a lakást, mert Te csak rám hagysz mindent. A villany előltást, a kály- ha elzárást, ajtó csukást. De még nem késtem, mert nem kezdődött el az ünnepség. De rendben van minden.

-Jól van édes Lelkem.-

A két öreg könnyes szemében olyan melegség sugárzott, mintha megint csak 20 évesek lennének, amikor a barak mindenki karácsonyfá- ján elgyuladtak a gyertyácskák és ők a régi szeretettel fogták meg egymás kezét.

És milyen határtalan öröm volt Patkóék szegényes szobájában, a gyerekek hazatértekor, amikor ott is egy kis karácsonyfát talál- tak tűnve aranyos dióval és édességgel, mellette a játékok, meg a meleg ruha, de a cipő is!

Őrзе asszony sirástól elcsukló hangon kezdte el énekelni:

"Dicsőség, mennyben az Istennek"...

Annak az Istennek, kinok fia a legelhagyatottabb kis kukcö- ba is békességet, boldogságot hoz, ha alázatosan szívünkbe fogadjuk.

-o-o-

A KERESZT ÉS A KARD SZOLGÁLATÁBAN. (folytatás)

Európáért véreztünk és csodálatosképpen a magyar ügyvel szemben 100 év óta Amerika részéről tapasztaltuk a legnagyobb meg- értést. Bizonyára nagy része van ebben Kossuth amerikai utjának is. Egy évszázaddal ezelőtt járt itt és beszédei egy profétai lélek bámulatos meglatásai voltak.

Csupán két levelére szeretnék rámutatni. Egyiket a pittsbu- rghi banketten mondotta 1852. január 26-án. Teherán-Yalta és Berlin tapasztalatait kellett a Nyugatnak megérnie, hogy szavait megérthes- sék.

"Lehet, hogy Oroszország Európa elnyelése után -mondotta Kossuth- nem meri közvetlenül megtámadni az Egyesült Államokat. Le-

het azonban, hogy ez is meg merészebb tenni. Esetlegesen belső ellentéteket táplálni fogja titkos diplomáciája útján, melynek semmi sem szent a földön. Az Európában diadalmas Oroszország a legvitálisabb érdekeiben tudja és fogja Önöket megtámadni és halálisan meg tudja sebezni anélkül, hogy háborúhoz folyamodna."

A május 6.-i salem beszédéből különösen az alábbi mondat emlékeztet, kísértetiesen a mai időkre:

"És miután az oroszok Európát elnyomták, Önöknek egyedül kell megmérkőzniök a világ egyesült erejével."

Majd tovább:

"Ha a despotizmus kerekedik felül, a republikánizmusnak buknia kell. Ég és pokol között nincs kompromisszum! Absolutizmus és republikánizmus között nem lehet egyezkedés!"

"Oroszország diktatúrával kormányoztatik s a diktatura terjeszkedni vagy bukni kényszerül."

Mindenesetre jellemző, hogy Kossuth amerikai útját az osztrák diplomácián kívül Marx Károly igyekezett legjobban zavarni, azonban minden komolyabb eredménnyel nélkül.

Amerika volt az, mely 1853-ban Koszta Márton 48-as honvéd tiszt miatt majdnem fegyveres összeütközésbe került Auszriával. És jellemző az amerikai felfogásra, hogy Ingraham tengerész kapitány tiszteletére, aki az osztrákok által elrabolt magyar emigránst kiszabadította, a kongresszus emlékirmet vezetett, a tengerészeti miniszterium pedig 1939-ben egy rombolót nevezett el róla.

A hajót 1941-ben ugyanabban a South-Carolinában bocsájtották vízre, ahol 175 évvel ezelőtt Fabricy-Kováts Mihály magyar huszár ezredes az amerikai szabadságharcban hősi halált halt.

Kováts ezredes volt az amerikai könnyű lovasság tulajdonképeni megerősítője és emléket, valamint szolgálatait tisztelte meg Amerika és a hadserege, amidőn a nem rég lezajlott országos ünnepegekből hivatalosan is részt vállalt.

Theodor Roosevelt elismerte, hogy Európát a magyar kard védelmezte a barbárság minden rohama ellen.

És most öz év március 10-én írta Eisenhower elnök: "Ma jobban egy ttevez Amerika a magyar néppel, mint 1848-ban!"

Azt se felejtjük el, hogy az első világháború győztes hatalmai közül az Egyesült Államok volt az egyetlen, mely a világtörténelen legigazságatlanabb béreparancsát, az úgynevezett trianoni "békeszerződés"-t máig se ratifikálta.

"Az igazság az ember legnagyobb érdeke a földön"-mondotta Dániel Webster.

A mi igazságunkat az 1849-es orosz beavatkozás alkalmából nem kisebb ember, mint Ábrahám Lincoln ismerte föl. Ezzel kapcsolatosan 1852-ben Illinois állam törvényhozó testületében egy határozati javaslatot terjesztett elő. A javaslat

"1. pontja elismeri a szabadságharc erkölcsi jogosultságát, a 3. pontja ilyen esetekre leszögezi a kölcsönös be nem avatkozás elvét, a

4. pontja megállapítja, hogy az oroszok beavatkozása a magyarok harcába törvénytelen és visszataszító volt. Az

5. pontja szerint ebben az esetben Oroszországnak ellentárlani az Egyesült Államoknak örök érdeme lenne. A

6. pontja az esetleges tényleges beavatkozásról szól. A

7. pont szerint Kossuth a Európában a köz- és vallásszabadság nagy ügyének legnagytöbb képviselője. Ezért az ügyért ő és nemzetje is addig harcoltak, míg egy idegen zsarnok fegyveres beavatkozással felül nem kerekedett azon elvek megsértésével, melyeket az Egyesült Államok népe különösen tiszteletben tart."

Nincs még a világon egy nemzet, melynek igaz ügye és ezt az ügyet képviselő hű fia a legilletékesebbtől, a világ egyik legnagyobb államférfiától ilyen elismerést kapott volna.

A jelen körülmények között nagyon is fontos, hogy ezt a határozati javaslatot minél szölesebb körben ismertessük.

Nekünk - a mi nagy példánkban - nincs szükségünk hazug propagandára!

Nekünk elegendő a pusztá igazság is, mert ha ez győzedelmeskedik: és szabad lesz ismét a világ, akkor a szabad Európának nem kell a Pyreneusokban építenie a Hunyadi és Árpád állásokat, mert az Ur Isten megépítette azokat már évezredekkel a Kárpátokban és őrzésükre odaállította a magyar katonát. És amíg ezekben az állásokban a magyar katona állja a vártát, addig állni fog az Eterna Hungaria és addig a magyar nemzetnek mindig lesznek: Hunyadi Jánosai, Dugovics Tituszai és mindig lesznek Mindszenty Józsefelei!

Sötét a jelenünk, borús a jövőnk, de négsen szabad csüggednünk! A kereszt és sarló-kalapács nagy küzdelme még nem ért véget. A vöröscsillag árnyékba borította a föld egyhatodát. Talán csak idő kérdése, hogy elsötétíti-e az egész globust vagy pedig visszazuhan oda, ahonnan vétetett.

2000 esztendeje tart a harc a kereszt és a különböző emblémek között és ennek a története azt mutatja, hogy ezekben a harcokban mindig a kereszt maradt a győztes!

2000 éve tart a nagy harc a különböző ismusok között s ennek a történelme azt tanítja, hogy ismusok jöttek és ismusok mentek, de csupán egy élte túl a viharokat: a Christianismus.

Ezekben a gondolatokban elmélyedve úgy látom, hogy minél több konferenciáznak és minél többet beszélnek a "nagyok", a kicsiny Magyarország, a kereszt és a kard népe, glóriás Primásának alakja annál jobban emelkedik kortársai fölé. Csupán öt idézem, midőn május utolsó vasárnapján - a Hősök Napján - ebben a kétségek és bizonytalanságok között vergődő világban a jövő számára nem találok alkalmasabb utmutatást, mint amiket Ő intézett népéhez és amiket az Ur hirdetett csaknem 2000 évvel ezelőtt:

"Bizzatok, én meggyőztem a világot!"

Hargitai.

-o-o-o-

ÉLNED KELL MAGYAR.

Élned kell magyar, küldetés nemzete!
Téged az Isten hősnek alkotott.
Kárpátok ülén ringott hősi bölcsöd,
Hol gyáva népség nem maradhatott.

Magyar anyák itt árulót nem szültek...
Ha volt közöttünk, nem itt született.
Atéltünk poklot, véres viharokat,
De él még fajtánk, magja nem veszett!

Nem lettünk korcsok, tudunk hősök lenni,
Egyszerre fogni kardot és kaszát.
Ülni is tudunk, tünni is, ha kell,
De megtagadni soha a hazát!

Élned kell magyar! Tündöklőjön neved!
Cserbát még kardod sosem szenvedett.
Kárpátok ülén hősi bölcsök ringnak,
Isten nevel ott magyar szenteket.

Hajas István.

-o-o-o-

"Minden munka csak akkor lesz tökéletes, ha a lelkünket visszük bele abba. A mi lelkünk magyar, tehát, ha ezt a magyar lelket visszük bele a munkába, akkor lesz az a legjobb és legtökéletesebb."
gr. Teleki Pál.

MEGSZÖKÖTT A FOGOLY.

Csendes őszi reggelre ébredt a falu. Az ólomként nehezedő csendet imitt-amott egy óhes borju bögése vagy egy kenesetlen kutygém nyirkorgása meg a Sánta Dobosék kutyájának ugatása zavarta meg. Ez az utóbbi úgy felsavarta Sántáék házának környékét, mint a kúrtszó ébresztőhor a kaszárnya lakóit. Nem annyira a férfiak, mint inkább a vászoncelések kíváncsiaskodtak és egy hall nyirkánással Dobosék környékén sorban kinyitlak a kis kapuk és kíváncsiskodó asszonyfejek kandikáltak onnan a Sántáék kapuja felé.

Két csendör várta bebecsajtását Dobosék kapuja előtt. No Doboséknak is jól kezdődik a nap, még jó, hogy nem hétfő van, mondogatták a kíváncsiaskodók. Biztosan Imrével gyűlt meg a csendörök baja, mert hogy az a táncosfőreg essen a bálba, meg abba a bolondos fiatalos szerelembe, mindég abból van a baj. Az igaz, hogy ha jól latolgatjuk Imre oldalára billen a mérleg, de mit értenek ahhoz a csendörök, meg az ügyvédek, hogy ne is szóljunk semmit a bírásról? Azok csak azt firtatják, hogy Imre a bálban megszurt két legényt, de azt már nem értik meg, hogy neki sokban igaza van, mert a bálban volt több leány is és a két legény miért csak Imre szive választottjával akart táncolni. Hát mi volt ez, ha nem heccelés, haragitás? Hogy hetelig fektüdtek a kórházban? Hát vessenek magukra legalább tanultak. Abban is Imrének volt igaza, hogy nem ment leülni a lo hónapját, ülje le, aki kiszabta, annak arra több ideje van.

Sajnáljuk Imre -mondotta a járörvezető- a kötelességünket teljesítjük. Siessen, mert a 6 órás vonathoz megyünk.

Imre már menni is akart, de az anyja biztatta, hogy egyélt, meg a tarisznyát is vigye magával, mert ki tudja...? Az apja is látta a kinyját és biztatta, huzza meg az üveget, reggelentént jót tesz az a gyomornak. Imre azonban nem evett, nem ivott, csak lógatta a fejét s két nagy fekete szeme elárulta, hogy ott bent... nagy gondokkal küzd. Végül kinytgte, hogy utrakész és hárman elindultak az állomás felé.

Imrének nem volt semmi mondanivalója az úton. A jv-nek is csak röviden válaszolgatott igennel vagy nemmel, de annál többet foglalkozott látszólag szive-lelke bánatával, amit bizony illő, hogy megértsen mindenki. Az a szörnyű nagy szűgyen, hogy őt a csendörök kiscsrik, meg hogy leül lo hónapot, egyenlő a halállal. Az egész falu nevet rajta, de talán a leány legjobban, mert most itt kell hagynia, ami jó alkalom neki arra, hogy alár három szeretővel is multhasson, meg hogy alár kétszer is férjhez menjen, mert olyan a lány, mint a galamb: ahhoz híz, aki közel van hozzá.

Kati soha nem mutatta, hogy jobb szívvvel lenne hozzá, mint a többiekhez, de meg mindent elárult azzal, hogy amikor ő érte a bálban volt legények feléval verekedett, még csak a közelében sem volt, pedig ha szeret valaki valakit, még a pokolban is vele marad. Ő verekedett volna csak...

Eh, cudar világ -sőhajtott nagyot- miért is nem úgy cselekedtem, ahogyan megdöntöttem, amikor a második időzöt meglaptam: Elmenni hozzá oszt megmondani neki úgy magyarmisádsan, hogy rajtam oszt se ő, se a falu nem nevet, mert nem ülöm le a lo hónapot miatta. Nagy a világ... Megélek én máshun is, meg szeretőt is találok mást is. Ő meg szerethet azt, akit akar, meg férjhez is mehet ahhoz, akihöz akar. Így lett volna rendjén s meg neki is jobb lett volna... Könnyebben választana... Leülni lo hónapot?... Azután már szóba se áll vele egy leány sem a faluban, de meg még az ivadékát is börtöntételének hívja. Hát élet ez?... Most is idejében lenne, csak ez a két kutyahabóritó ne lenne mellette, de...

A fenti gondolatok között akarta átlépni az állomás épületének a kiszobát és úgy megbotlott, hogy majd a nyakát törte. Az állomáson már három falu dolgozó vártak a vonatot. Éppen még ez hiányzott neki, hogy tetőtől-talpig égjen szűgyenében. Legszívesebben ott helyben

elsülyedt volna.

A bejárát közelében megálltak. A jv. egy papírt vett elő és elindult az ablak felé, ahol a jegyet adták. De alig távozott el, egy munkás lépett hozzájuk, aki panaszolta, hogy ott az állomáson ellopták a pénztárcáját az összes irataival együtt. A mellette maradt csendőr nyomban papírt vett elő és írni kezdte a panaszt. No most... ez éppen jókor jött -gondolta-, mintha az Isten is úgy akarná... Azzal már is kifordult a bejárati ajtón. Elsurrant az elősvény mellett és márra dülönyt volt, ahol öles lépésekkel mérte az utat vissza a falu felé. Csak most ébredt tettének tudatára. Most már szabad, de mit tegyen? Haza?... Oda nem... Legjobb lesz, ha a kertek alatti ösvényen kimegy a szőlőbe-határozott végül.- A prósházban egy darabig... Onnan meg hi a nagyvilágba...

A dülönytől letért a kertek alatt elvezető ösvényre. Néha-néha hátra tekintett, hogy nem-e látja valaki. Szerencséje volt... Már jól belemelegedett, amikor hirtelen megállt, mintha hőkön jötték volna. Hosszan elnézett a kertek felé és megpillantotta a jól ismert lombos diófát. -Ott laknak...- súgta valaki a fülébe... Mint akiből ki-repült minden erő, úgy érezte magát. Lassu, nehézkes lépésekkel úrta el az egyik kerti kikaput, amely felett az udvarba tekintett. Egy ideig tétovázott, de a következő percben megmarkolta a bilincset és akkorát rántott rajta, hogy megremegett a kapufélfá. Határozott lépésekkel indult el a kert ösvényén úgy, mintha haza menne.

Az udvarban egy virágoszónyás karsu fehérnépet pillantott meg a ház-sarkánál, akinek a tekintetét magán érezte. Alig haladt pár lépést egy halk sikoly ütötte meg fülét, amit egy csengő lányhang követett:

-Imre! Imre!- és már előtte állt, aki oly sok keserűségének szülője volt.

A legényt úgy meglepte a lány szives fogadtatása, hogy szóhoz sem jutott, csak nézte a lányt, mintha a szívből akarna olvasni. A lány érezte, hogy hol kutatnak a legény szemei, ezért egy darabig szótlánul maradt, majd halkán megszólalt:

-Lássa Imre, tudtam, hogy eljön. Vártam is. És most, hogy itt van előttem, olyan nekem, mintha álmodnék.-

Imre nem akart hinni füleinek. Pillanatról-pillanatra változott arcszíne és a sötét arcredői kezdtek lassan kismulni. Kissé felemelte a fejét és köszöntötte a lányt:

-Jónapot Katika! Ne hara udjók, de elgondolkoztam egy kicsit azon, amit mondott, hogy tudta hogy jövök és várt is. Ezt nehezen hiszem, mert reggeli ébredésemkor még én sem tudtam, hogy jövök.-

-Pedig úgy van Imre, ahogy mondom; tudtam is, meg vártam is! Persze maguk nem ismerhetik a titkot!-

Imrében keresztül-hasul cikáztak a végyakozás szálai, feje feszült a gondtól. Mi történt ezzel a lánnyal? Móg soha nem volt ilyen szives hozzá, mint most. Móg soha nem volt a szívében olyan közel, mint most. Ugyan mit akar elérni a kedveskedésével? Mert min-denek oka-foka van, mint a Csányi Pali fokosának. Ha tudná, hogy a börtönbe megyek, akkor még azt gondolnám, hogy annak örül, mert megszabadul tőlem. De így?... No de, majd kibujik a szög a zsákból.

-Hallgasson ide Katika-, hajolt közelebb a lányhoz. Hogy tudta vagy nem azt, hogy jövök, az nekem teljesen mindegy. Elgyüttem, mert mondanivalóm van magának. Azt akarom megmondani hogy...

-Imre-, vágott a legény szavába a lány kipirultan. Ugy lát-szik maga nem hisz nekem, nem hiszi, hogy vártam, mert ha elhitte volna, akkor arra is gondolt volna, hogy azt is tudom, amiért jött.

-De Katika-, csattant fel a legény hangja; ha maga azt is tudja, amiért gyüttem, akkor most maga mondja meg nekem!

-Ejnye Imre, hát haragszik?-nézett fel keserűen a legényre, én nem így akartam. Azt hittem, hogy örül neki. Így én nem mondom

semmit Imre, semmit, de semmit!

A legény az oldalában fájó szurást érzett. Lassan a lány keze után nyult, a tenyerei közé zárta és körlelni kezdte:

-Ne haragudjon Katika, nem akartam megbántani, de... -

-Tudom Imre, hogy magát bántja..., de nem a világ az a lo hó-

nap, én... én... szívesen... -
Imrével nagyot fordult a világ, úgy érezte, mintha a szívét bal-tával hasogatnák. -Ez a lány mindent tud és én ezzel az ostoba fejem-mel...- töprengett magában.

-Drága Katika- kezdte megbánóan, most már elhiszem, hogy várt, azt is, hogy tudta miért jövök, de ez nekem nagyon furcsa, mondja meg nekem, honnan tudta mindezt? A lány elmosolyodott.

-Hogy honnan tudtam? Hát a kisbírótól.-

-De hogyan? Katika miért kérdezősködött utánam? -

-Nem én, édesanyám.-

Furcsa, hogy a maga anyja utánam kíváncsiskodik.

Ejnye, de nehezen érti meg, énkörtem meg anyámat, hogy kérdezze meg a kisbírótól, mikor vitt magának idézőt. A kisbíró mindent elmondott anyámnak. Utána csak arra voltak kíváncsiak, hogy eljön-e elbucszni. Ezt sem volt nehéz megtudni... Szítát forgattunk... No lássa...

Erre már Imre nem tudta örömét rejtegetni, karjaiba kapta a lányt és futott vele lefelé az ösvényen. A lány egyet síholtott, de a következő pillanatban szíve teljes melegének érzésével ölelte át a legénynyakát. Ki tudja, Imre meddig futott volna a lánnyal, ha a kertkapu utját nem állja.

-Imre-, szólt meg a lány, amiért ilyen boldognak látom, el-árurom a legföltettebb titkomat: Édesanyám megengedte, hogy egyszerű-kétszer meglátogathatom magát a börtönben.

A legény elkapta a lány mindkét kezét, a szívére szoritotta és össze-vissza csókolgatta.

-Megyek Drága, megyek Katikám, - suttogta, csak még annyit, hogy az Isten megveri a szöszegőt, tudja-e?

-Én meg azt még, hogy melyik kalácsot szereti a legjobban? -kiáltotta utána a lány.

-Amelyiket maga süti- válaszolta a legény és azzal eltűnt a kerítések szögleteiben.

Most merre, hova? Ébredt fel mámorából. A csendörök... Igen e-lösször azokat kell megtalálnom, mert másként mindent elronthatok. Megkérem őket, hogy ne haragudjanak, de elbódultam, nem tudtam magamról. A hidnál tértem magamhoz, ahol a víz csobog. Mindent mondog nekik, csak... De hől találom meg őket? Talán a vasúthoz vezető uton?

Sietve haladt át a dülőúton, végig nézett a vasutállomáshoz vezető uton, de nem látta őket. Egy kocsisból is megkérdezte, de az sem látta őket. Idegesen megtörölte izzadt homlokát és befordult az órs felé vezető utcába. Már messziről felismerte a feléje közeledő kisbíró. A köszönést csak úgy elmagyarázta, izgatottan érdeklődött tőle a csendör-járőr felől.

-A járőrt keresed? - Kérdezte tőle a kisbíró, mintha nem jól értette volna. Engem meg éppen azok hívatnak, mert hogy elfogtak az állomáson valakit, aki pénzt lopott. Így tudom, hogy az állomáson van a járőr. De mit akarsz tőle a csendörökkel?

Megdözsélték a kaposztánkat az éjjel a kertek alatt, azt a-
mink jelenteni nekik. De én erre megyek a dülön, megmondom édesapám-nak, hogy az állomáson van a járőr. Isten áldja!

Letért a dülőútra, ahol csak azt várta, hogy a tengeriszárak eltarjadják a kisbíró elől, azzal uszgyó neki, az állomás felé, mintha a török kergette volna. A kisbíró még a fele utra sem érhetett, ő már az állomás közepébe ért s lelassított, hogy egy kicsit kifújja magát. Megigazitotta ruházatát és benyitott az állomás várótermébe, ahol a járőr volt. Őszinte megbánást árult el tekintete, amikor a

járőrvezető elé lépett és bocsánatkéremmel jelentette:

-Örmester ur, neharagudjon de...-

-Egy kicsit megkészt Imre- segített ki mondanivalójában a legényt a járőrvezető, a legtermészetesebb nyugodt hangon, -gondoltam, hogy gyorsabban fog végezni a bucsuzóssal, - miközben a Szolgálati lap hátlapjára bejegyezte: "Halaszthatatlan sürgős nyomozás végett a járőr X. állomáson két órát késett."

-o-o-o-o-

B. 76. Franciaország.

HOZZÁSZÓLÁST KÉRÜNK!

Miként történjék a legénység ruhaellátása?

A múltban e tekintetben nálunk a "tömeg"rendszer volt bevezetve. Helyes volt-e, mik voltak a hibák?

Tudomásunk szerint a tömeg-gazdálkodás a külföldi szakértők érdeklődését nagyon is felkeltette. Begénységünk ténylegesen az előírásnak megfelelő színű, a gazdasági viszonyok javulása folytán igen jó minőségű, tetszetős szabású (méret szerinti) és általában elégséges mennyiségű ruházattal és lábbelivel volt ellátható.

Sőt a hosszabb szolgálattal rendelkező csendőrök a tömeg-gazdálkodás folytán bizonyos anyagi előnyökhöz is jutottak, anélkül, hogy előzetesen valamit is befektettek volna. A Testületből való végleges kiválás esetén pedig a becsült ruházat összegéből az első polgári ruhára is futott.

Maradjunk-e eme rendszernél, vagy térjünk át más megoldásra?

Itt meg kell jegyeznünk, hogy a felszerelő prb. csendőrök megfelelő ruhával való ellátása kivánnivalóan hagyott. A gyengén felszerelt prb. csö. azután még örmester korában sem volt ruházattal jól ellátva. E tekintetben azonban legtöbbször a felszerelő g. hivatal felszerelője volt a hibás, mert olyan elhasznált ruha is ki lett adva, amely csak rongynak való volt. E tekintetben a használt (becsült) ruha hiánya, a felszerelők számával szemben a kevés készlet is közrejátszott. Ennek a jövőben előfordulni nem szabad.

Milyen újítások volnának bevezetendők, télen, nyáron?

Megítélésünk szerint pl. igen célszerű lenne a tartós, aránylagosan olcsó és hosszú élettartamu gummi csizma bevezetése is.

..

AHOGYAN MI LÁTJUK.

A párisi egyezményeket (14 NATO állam külügyminisztereinek megegyezése a német kérdésben), a német és francia képviselőház még nem tárgyalta le. Nyugatnémetország különböző politikai pártjai ólénk propagandát fejtenek ki az egyezmények mellett és ellen. A francia politikai pártok - a KP. kivételével - általában nem ellenzik ezen egyezmények törvénybe iktatását.

Természetesen Moszkva sem maradt létlelen, hogy újabb sakkhatással ne próbálja meg a szerződéseket létrejöttét megneiusítani. November 13-án Molotov 23 európai állam moszkvai diplomáciai képviselőjének (ennyivel tart fenn diplomáciai kapcsolatot jelenleg a Szovjet) jegyzéket nyújtott át, amelyben ezen államok képviselőjét november 29-re Moszkvába, esetleg Párisba egy úgynevezett "európai biztonsági értekezlet"-re hívta meg. Az U.S.A.-t is meghívta erre az értekezletre, Vörösínát pedig csupán megfigyelőként az azon való részvételre. Érdekessége a diplomáciai jegyzélmek, hogy nyitva hagyja az ajtót és a nyugati hatalmakra bizza, vajjon azok Spanyolország, Portugália és Nyugatnémetország képviselőit is meghívják-e ezen értekezletre. Ugyanis a most megnevezett államok nem tartanak fenn jelenleg diplomáciai kapcsolatot a Szovjetunióval.

A jegyzék indokolása szerint a párisi értekezleten hozott határozatok, főleg Nyugatnémetország felügyelése veszélyeztet

Európa békéjét.

A nyugateurópai államok és az U.S.A. e legújabb szovjet jegyzéket visszautasították. Ezen angol külügyminiszter az angol alsóházban Moszkva e jegyzékéről nyilatkozva megállapította, hogy az kimondottan a párisi egyezmények ellen irányul és ezért csak a párisi szerződések ratifikálása után lehet arra gondolni, hogy a Szovjetunióval tárgyalásokba bocsájtkozzanak. A szovjet által megszállva tartott keleteurópai államok s így természetesen Magyarország sem utasíthatják vissza az értekezleten való részvételt.

November 29-én a nyugateurópai államok és az U.S.A. nélkül megtartották a Molotov főle értekezletet Moszkvában, amelyen így csak a keleteurópai államok képviselői és Vörös-kina megbízottja, mint megfigyelő vettek részt. Ezen a NATO mintájára szoros katonai védelmi szövetség alapítását (mintha ezideig ez nem lett volna) határozták el közös főparancsnok, természetesen orosz vezetés alatt. Talán ennek egyik célja, hogy a szovjet továbbra is benthagyhassa csapatait Hazánkban és Romániában, mert előre gondol arra, hogy az osztrák szerződést nyugati egység létrejötte után és annak nyomására aláírni kényszerül.

-o-o-o-o-

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK!

OLCHVÁRY-MILVIUS ATTILA vörögy ur hosszú és kínos szenvedés után 1954. nov. 10-én 7 évtörök Montrealban elhunyt. Az első világháború után lépett a m. kir. Csendőrség kötelékébe s a Testület korszerűsítésének, a nyomozó alakulatok szervezésének, szakfelszerelésének és központi intézményei kifejlesztésének egyik közismerten kiváló munkása volt. A második világháborúba való belekényszerítésük után a hadrakelt sereg tábori rendészeti főnöke lett s ezen minőségében kényszerült visszavonulni Nyugatra, Németország területére. Az ott elszenvedett keserves hadifogság addig viruló egészségét is aláásta.

A fogságból kiszabadulva széleskörű ismereteivel és nyelvtudásával az amerikaiknál igyekezett szóban és memorándumokban küzdeni a bűnös propaganda által ránkzúdított hazugságok ellen az igazság, Hazánk és bajtársai érdekében.

Később Kanadába livándorolva, kitűnő egyéniségével ott is példátlanul sok barátot szerzett és emelte magasra jelmondati zászlónkat testi összeroppanásig.

A súlyos kór ágynak döntötte s hat hétig tartott a szörnyű, utolsó küzdelem, amikor szíve megszűnt működni és jött a tragikus hír, hogy mélyen hívó lelke megtört Teremtőjéhez.

November 13-án a montreali "Magyarok Nagyasszonya" rom. kat. templomban megtartott gyászszertartás után a nemzeti lepellel letakart koporsót Bajtársak emelték vállukra és vitték örök nyugóhelyére. Koporsóját a m. kir. Csendőrségnek a montreali bajtársak által készített nemzeti szalagos babér-koszorúja, a HT. és MEBK nemzeti szalagos virág-koszorúján kívül sok más koszorú és virág borította. Hosszu kocsisor kísérte a koporsót a Mont. Royal temetőbe, hol a beszentelést követően egyik ezredes Bajtársunk gyönyörű bucsuszavai után ragyogó őszi napsütésben Nemzeti Imánk hangjaival adtuk át tetemét a Közös Anyának.

Az örök világosság fényeshodjok Neki és hátramaradt hozzátartozóinak adjon a Mindenható mielőbb gyógyító balszámot nagy fájdalmukra!

A SZOVJET VISSZAADTA MAGYARORSZÁGNAK azokat az ugynevezett magyar-szovjet vállalatokat, amelyeket a fegyverszüneti és békeszerződések szerint, mint német nemzeti szociálista javakat ezideig ellenőrzött, illetve kezelte. E vállalatok vezetősége orosz volt s így a szovjet kormányon kívül senkinek sem eszébe sem jutott volna, hogy súlyos veszteségekkel voltak csak fenntarthatók.

Az otthoni sajtó orosz baráti adományként és nagylelkűségként hozza nyilvánosságra ezt a szovjet gesztust, de azt nem meri közölni, hogy mekkora a kártérítés összege, amelyet a nemes cselekedetért a szovjetnek fizetnie kell a budapesti kormánynak. Jól ismerjük ugyanis a szovjet gazdaságpolitikai taktikáját, hogy előbb egyszerűen elrabolja a vállalatokat, majd borsos áron visszavásároltatja a tulajdonossal és végül pedig ingyen "nemzeti ajándékként" megkapja azok termelvényeit. A szovjet ilyenmü nemeslelkűségére két budapesti napilapból idézünk. Az Esti Budapest nov. 10. száma közli: "A Gheorghiu Dej Hajógyárban (volt Ganz hajógyár) az 54 sz. 1100 tonnás tengerjáró hajót vízre bocsájtották. A Maxim Krivosz nevű viselő hajó, melyet a Szovjetuniónak szállítottunk a 8. vízrebocsájtott hajó ebben az évben. A hajógyár dolgozói azon versenyeznek, hogy még a tanárvizelés előtt vízre bocsássák az 55. és az 56. hajót." A Szabad Nép nov. 9. száma pedig így ír: "Immár elkészült Korea számára az ötödik 424-es típusú exportmozdony a MÁVAG gyárban. Most hétfőtől ismét 0-5-0-ás szovjet exportmozdonyt szerelnek, azután újra Koreai, majd újra szovjet mozdonyokat."

Szén azonban nincs odahaza elegendő a háztartások részére sem és még kevésbbé a fűtésre, úgy hogy dideregői kényszerül a magyar és emellett éhezik is, holott a hazai sajtó áradozik a szovjet nemeslelkűségről és baráti adományairól.

KÉTHY ANNÁT, volt szoc. dem. párti képviselőt nov. 20-án, miután 65. életévét betöltötte, de feltétlenül az angol munkáspárt nyomására, szabdlábra helyezték. Nevezett az orosz megszállás utáni időkben, kb. 3. éven át, mint a szoc. dem. párt parlamenti frakciójának vezetője és a képviselőház helyettes elnöke nagy szerepet játszott az otthoni politikai életben. Aztán 1948-ban, mert ellenezte pártjának a kommunista pártba való beolvadását, kizárták a pártból, megfosztották összes viselt tisztségeitől és internálták.

NYUGATBERLINBEN dec. 5. -én tartott városi választások a SED (Sozialistische Einheitspartei Deutschland) fedőnév alatt megházdó kommunista párt teljes vereségével végződött, mert egyetlen egy mandátumot sem sikerült szerezniük.

A nyugati sajtó úgy jellemzi e választások eredményét, hogy Moszkva elvesztette ezt a legujabb "berlini csatát", mert Berlin lakossága a szabadságot választotta.

LOS ANGELESBŐL KOPPENHÁGÁBA nov. 16-án repült át az első utasgép az Északi-Sarkon keresztül 23 óra 56 perc alatt.

A MAGYAR CSERKÉSZ SZÖVETSÉG 1954. évi működéséről Bodnár Gábor vezető tiszt jelentéséből kiténik, hogy 44 magyar cserkész csapat működik az egész világon s ezek tagjai képviselik a nemzetközi cserkész összejöveteleken és jamboreen a magyar cserkészszert, a magyar ifjúságot. A szövetségnek 2.613 tagja van jelenleg és Európában, Amerikában, Délamerikában folyamatos vezetőképzés történik, mint annak idején a hárshegyi cserkészparkban.

Az előbb írt számok is bizonyítják, hogy komoly munka folyik a magyar cserkész szövetségben, mely a magyar szellemiséget őbrontartja, ápolja s a havonta megjelenő "Magyar Cserkész" folyóiratban eljuttatja a gondolatait olyan magyar szülőkhöz is, kiknek gyermekei, ifjai nem vehetnek részt a cserkész-táborozásokon, a közös munkán. Megtesz tehát minden lehetőt és tőle telhető a magyar ifjúság nevelésére, pedig anyagi lehetőségei igen korlátozottak. Őszintén gratulálunk az eddigi sikerekhez, kívánunk továbbra is "jó munkát"!

Ezúton köszönjük és nyugtázzuk az Ön.....hozzjárulását a

KÖZPONTI VEZETŐNK ezuton is kíván minden egyes csendőr Bajtársnak kellemes karácsonyi ünnepeket és azoknak egymás szeretetében, megbeszülésében való eltöltését.

CLEVELANDI CSOPORTUNK nagyobb összegű hozzájárulást juttatott e hónapban hozzánk, amelynek következtében lapunk decemberi száma a szokottnál nagyobb terjedelemben jelenhetett meg. Köszönjük Bajtársaink nemes áldozatközösségeit és külön is felemlítjük Cs. B. és P. K. bajtársaink szokásosnál magasabb hozzájárulásait, amiért nekik: Külön és nyilvánosan is köszönetet mondunk. Nevezetesen azon nemes cél vezette hozzájárulásaik felemelésében, hogy lapunkat továbbra is kiülhessék olyan Bajtársainknak, akik arra szükös anyagi helyzetük miatt áldozni nem tudnak.

CSÖNDÖR ISTVÁN bajtársunkat keressük, aki 1940. év körül a Dunántulon, valószínűleg Zala-megyében szolgált és jelenleg Kanadában tartózkodik. Kérjük, hogy aki tud róla értesítse címének feltüntetésével szerkesztőségünket.

CSENDŐR INDULÓ szövegét és zenéjét szeretnénk megkapni. Ha valakinek birtokában volna az eredeti gramafonlemez úgy azt hozzánk juttatni kérjük sokszorosítás céljából. Természetesen, hogy az ideküldött lemezt visszajuttatjuk.

AZ ÚJ NÉMET NEMZETI HADSEREG a párisi egyezmény ratifikálása után a következő egységekből áll: Földi haderő 12 ho., ebből 6 motorizált ho., egyenként 60-80 harcocsival, 2 motorizált gy. ho.; 4 páncél ho., egyenként 280-300 harcocsival. Légi haderő: 1.326 harci rep. gép, ebből 10 bombázó, 6 vadász alakulat, valamint a szükséges szállító alakulatok. Tengeri haderő: kisebb egységekből. Tiszti létszám: 40 ttk., 250 ezd., 900 alez., 2000 örgy., 6.300 szds. és 12.500 alantos tiszti. Az 1945-ben leszerelt tartalékos tiszti és altiszti karnak lojósát átveszik az ujonnan felállítandó hadseregbe.

CIMVÁLTOZÁSOK KÖZLÉSÉT idejében kérjük, mert az elkövetettek felesleges kiadással terhelték meg lapunk amegy is szükös pénztárárt.

Kegyelemteljes és Istentől megáldott karácsonyi ünnepeket kívánunk Bajtársainknak és Olvasóinknak. Az 1955. évre pedig egy magyar sikerekben gazdag jó ujeztendőt.

M A N U S K R I P T - K É Z I R A T. ABSENDER, ADRESSE: G I M:
B. L. SZERKESZTŐSÉGE. B R E G E N Z. Lager Vorkloster, Baracke 2.

DRUCKSACHE
PRINTED MATTER
PERIODIQUE

An Herrn
Mr.
Msr.

1
Dr. BELA REKTOR
376 EDDX RD.
CLEVELAND, OHIO

U. S. A.

MIT
FLUGPOST
PAR AVION